



Πνευματική Οικοδομή

■ Μία συνάντηση του μέλλοντος με τὸ παρελθόν...

Μιά μέρα τοῦ 2060* Σὰν παραμῦθι

Ἐνα πρωῖνὸ τοῦ 2060,
συναντήθηκαν ξαφνικὰ κι ἀναπάντεχα...

Ἡ ἀλλόκοτη σὲ ἐμφάνιση, ὕπαρξη, τῆς ὁποίας κάποια σωματικὰ χαρακτηριστικὰ θύμιζαν ἀμυδρὰ γυναίκα, δοκίμαζε τὸ νέο της ἠλεκτρονικὸ ἀπόκτημα.



Ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὰ τελειοποιημένη μηχανή τοῦ χρόνου, ἡ ὁποία, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶχε τὴν σχεδὸν μαγικὴ δυνατότητα νὰ δομεῖ, σὲ τρισδιάστατη καὶ ὀλοζώντανη μορφή, ὅποιο-δήποτε στοιχεῖο μιᾶς περασμένης ἢ μελλοντικῆς εἰκονικῆς πραγματικότητας.

Χωρὶς καὶ νὰ τὸ πολυσκεφτεῖ, ἔδωσε μιὰ ἐντολή γιὰ: «**Γυναίκα τοῦ 1960**».



Καὶ νά, σὲ χρόνο μηδέν, μέσα ἀπὸ τὴν τεράστια ὀθόνη, μ' ἓνα ἀέρινο θρόϊσμα ἀπὸ τὴ μεταξωτὴ της φούστα καὶ μιὰ χαριτωμένη ἐλαφριά ὑπόκλιση, πὺ γύρω σκόρπισε ἓνα ἀνεπαίσθητο ἄρωμα, βγήκε περιποιημένη καὶ χαμογελαστὴ μιὰ νεαρὴ γυναίκα τῆς δεκαετίας τοῦ 1960.

- **Μ**ὲ ζήτησες καὶ ἦρθα. **Τ**ί μὲ θέλεις;... εἶπε.

- **Εἶ**μαι ἡ **γυναίκα τοῦ 2060** καὶ εἶχα περιέργεια νὰ σὲ γνωρίσω,... ἔγραψε στὴν ὀθόνη τοῦ ἠλεκτρονικοῦ Ὑπολογιστῆ ἡ ἀλλόκοτη ὕπαρξη.

Ἡ ἄλλη, ἡ **γυναίκα τοῦ 1960**, κοντοστάθηκε

λίγο, κατάλαβε ότι ή απάντηση ήρθε ηλεκτρολογημένη και, αφού γύρισε και τήν διάβασε, είπε:

- **Γ**υναίκα έσύ;... **Δ**έν θά τό 'λεγα, αλλά αφού τό λές έσύ, έτσι θ'άναι... **Γ**ιά νά γνωριστοῦμε, όμως, αφού τό θές, θά πρέπει νά κουβεντιάσουμε, κοιτάζοντας ή μιά τήν άλλη στά μάτια, γιατί έγώ δέν ξέρω νά χειρίζομαι αυτό τό μηχάνημα... **Έ**λα λοιπόν ν' ανοίξουμε κανένα παράθυρο γιά νά μπει έδώ μέσα λίγο φῶς τοῦ ήλιου και καθαρός άέρας. **Α**ν ψήσουμε κι ένα καφεδάκι, μ' ένα ποτήρι δροσερό νεράκι, μπορούμε νά καθίσουμε πίνοντάς το, και νά τά ποῦμε με τήν ήσυχία μας. **Θ**ά είναι μιá ευχάριστη ώρίτσα και γιά τίς δυό μας. **Τ**ί λές;...



Πήρε μιá ανάσα, και ξαφνιασμένη πού ή άλλη δέν απαντοῦσε ούτε λέξη, συνέχισε σέ πολὺ φιλικό τόνο:

- **Ξ**έρεις, θέλω κι έγώ νά μάθω τά δικά σου... **Π**ῶς είναι ή οικογένειά σου, πῶς τά βολεύεις με τά παιδιά σου, αν σέ βοηθάει τώρα ό άνδρας σου, πόσα πολλά πέτυχες από όσα έμεις επιδιώκαμε πριν από έκατό χρόνια, ποιá είναι τά όνειρά σου, αν είσαι τώρα πιό ευτυχισμένη. **Ό**λα αυτά...

* * *

Η γυναίκα τοῦ 2060 είχε μείνει άναυδη. **Τ**ί έλεγε αυτή ή γυναίκα; **Χ**ρησιμοποίησε λέξεις πού κάτι τής θύμιζαν, αλλά είχε χρόνια νά τίς ηλεκτρολογήσει ή νά τίς διαβάσει στήν όθόνη τοῦ υπολογιστή ή τοῦ τηλεφώνου της... **«Ν**ά κουβεντιάσουμε», «νά ανοίξουμε παράθυρο», «καθαρός άέρας», «νά ψήσουμε καφέ», «νά τά ποῦμε με ήσυχία»... **Τ**ί σήμαιναν όλα αυτά πού ακούγονταν τόσο παράξενα;...

Προφανῶς, σκέφτηκε, αυτή ή ξεπερασμένη γυναίκα δέν ήξερε πῶς οί άνθρωποι δέν κουβεντιάζουν πιά, αφού επικοινωνοῦν μόνο με ήλεκτρονικά μηνύματα. **Ο**ύτε ανοίγουν ποτέ τά παράθυρα, διότι απλῶς δέν υπάρχουν, μιá και δέν υπάρχει πιά πουθενά καθαρός άέρας. **Α**λλά και δέν «ψήνουν» καφέ γιατί όλα είναι προγραμματισμένα και εκτελοῦνται αυτόματα από τό ρομπότ τοῦ σπιτιοῦ.



Και τί ήθελε νά πει με εκείνο τό «δροσερό νεράκι»; **Δ**έν ήξερε ότι τό νερό ήταν

δυσεύρετο και πανάκριβο, αλλά και ότι δεν διακινδύνευε πια κανείς να το πιει φρέσκο, χωρίς όπωσδήποτε να προσθέσει και κάποιο φάρμακο, γιατί ήταν μολυσμένο;

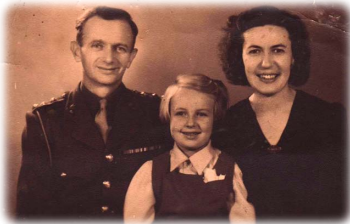


Όσο για την έκφραση «να τα πούμε με ήσυχία», αυτή της ήταν παντελώς άκατανόητη και θα έπρεπε, ίσως, να αναζητήσει την σημασία της ηλεκτρονικά, κάπου στις αρχαίες διαλέκτους. **Έ**κεινο, όμως, που της φάνηκε έντελως έξωφρενικό και απίστευτο ήταν το ότι αυτή ή γυναίκα μπόρεσε να ζήσει χωρίς να γνωρίζει τον χειρισμό των Υπολογιστών. **Π**ώς ήταν δυνατόν;

Και τί ήταν πάλι αυτή ή ανόητη ερώτηση σχετικά με την «οικογένεια»; **Π**οιά οικογένεια; **Π**άνε κάποιες δεκαετίες που καταργήθηκαν τελείως αυτά τα αναχρονιστικά δεσμά και οι άνθρωποι ζούνε πια έντελως ανεξάρτητοι και μόνοι.

Όσο για τα «παιδιά» που ρώτησε, θα έπρεπε βεβαίως να την πληροφορήσει ότι, σχεδόν, δεν υπάρχουν πια. **Α**φού, όλο και πιο σπάνια, στην τωρινή εποχή, είναι ευπρόσδεκτα στους πολιτισμένους λαούς. **Η**, κι αν συμβεί να είναι σε κάποιους ακόμα επιθυμητά, όλο και πιο δύσκολα αποκτούνται. **Π**άντως, θα πρέπει σίγουρα να την έντυπωσιάσει, όταν θα της πει πως ή κλωνοποίηση ή και ή συνθετική παραγωγή «παιδιών» είναι πια οί συνηθισμένες διαδικασίες. **Α**υτές εφαρμόζονται, γενικώς, από τους ελάχιστους εκείνους ανθρώπους, οί όποιοι είναι ακόμα τόσο ανόητοι και ανεύθυνοι, ώστε να θέλουν να φέρουν στον, γεμάτο από πολέμους και φυσικές καταστροφές κόσμο, νέους ανθρώπους. **Α**νθρώπους, που δεν μπορούν, βέβαια, να ονομαστούν παιδιά και ούτε ξέρουν να χρησιμοποιούν τις παλιομοδίτικες, πια, λέξεις «πατέρα» και «μάννα».

Για τα «όνειρα», όμως, που την ρώτησε, ή γυναίκα του 2060 έχει σίγουρα κάποιες απαντήσεις που θα αφήσουν άναυδη αυτήν την ανενήμερωτη επισκέπτρια. **Γ**ια παράδειγμα, ένα της όνειρο έχει ήδη πραγματοποιηθεί σήμερα με την απόκτηση αυτού του καινούργιου, του τόσο καταπληκτικού μηχανήματος. **Ε**πίσης, θα της



ἀνακοινώσει ὅτι ἔχει ἤδη κλείσει εἰσιτήριο γιὰ ἓνα τριήμερο ταξίδι διακοπῶν στὸν Ἄρη. **Α**πὸ ἐκεῖ ψηλὰ θὰ δεῖ ὅλη τὴν ὁμορφιὰ πὺ κρῦβει τὸ διάστημα.



Ὅσο, τώρα γιὰ τὶς «ἐπιτυχίες τῶν ἐπιδιώξεων τῶν γυναικῶν» τῆς παλιᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, σκέφτηκε, χαμογελώντας, ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τὶς συνοψίσει σὲ μιὰ καὶ μόνο φράση: **«Τ**ὶς πετύχαμε ὅλες κι ἔχουμε ἐξομοιωθεῖ πιά ἐντελῶς μὲ τοὺς ἄνδρες. **Τ**όσο πολὺ, πὺ δύσκολα μᾶς ξεχωρίζει κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἄνδρες σχεδὸν μᾶς φοβοῦνται».

Τὴν τελευταία ἐρώτηση τῆς ἐπισκέπτριας, αὐτὴν γιὰ τὴν «εὐτυχία», ἔκανε πῶς δὲν τὴν ἄκουσε κι ἄς εἶχε ἠχήσει στ' αὐτιά της μ' ἓναν δυσάρεστο ἤχο σειρήνας. **Κ**ι ἄς τῆς εἶχε προκαλέσει μιὰ ἀνεξήγητη βαθιὰ ταραχή.

* * *

Τελειώνοντας τὴν πληκτρολόγηση τῶν ἀπαντήσεων, κατάφερε, μὲ ὀδυνηρὴ προσπάθεια, νὰ ξεκολλήσει τὸ βλέμμα της ἀπὸ τὴν ὀθόνη καὶ νὰ γυρίσει, κάπως ἀναστατωμένη καὶ περιέργη συγχρόνως πρὸς τὴν ἐπισκέπτρια.

Καί, μὲ κάποια δυσκολία, ἄρχισε νὰ τῆς ἐξηγεῖ καὶ προφορικὰ τὸ πόσο ξεπερασμένα καὶ ἀνέφικτα ἦσαν ὅλα ὅσα ἐκείνη τῆς εἶχε πεῖ, ἐξ αἰτίας τῶν ἀλλαγῶν πὺ ἔγιναν μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἑκατὸ χρόνια, ἰδιαίτερος γιὰ τὴ γυναίκα. **Ἦ**θελε νὰ δεῖ τὶς ἐντυπώσεις της.

Καὶ τότε, ἔγινε κάτι πὺ οὔτε μπορούσε νὰ τὸ φανταστεῖ. **Ἄ**ρχισε νὰ παρατηρεῖ τὸ πῶς ἄλλαζε σιγά-σιγά ἡ ἔκφραση στὸ πρόσωπο τῆς νεαρῆς γυναίκας τοῦ 1960.

Στὴν ἀρχή, διέκρινε κάτι σὰν ξάφνιασμα, ἀνάμικτο μὲ μιὰ ἀδιόρατη εἰρωνεία στὸ χαμόγελό της, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: **«Δ**ὲν νομίζω ὅτι μοῦ λὲς ἀλήθεια. **Σ**ίγουρα δὲ θέλεις νὰ μὲ κοροϊδέψεις μὲ ὅλα ὅσα μοῦ λὲς;...».

Ἦστερα, φάνηκαν τὰ σημάδια μιᾶς πανικόβλητης κατάπληξης, πὺ, σχεδόν, φώναζε:

- **Ὅ**χι, σὲ παρακαλῶ μὴ μοῦ λὲς ἄλλα, δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω!...

Στὸ τέλος, εἶδε τὴν θέση τοῦ πρῶ-



του χαμόγελου στο πρόσωπο της γυναίκας, να την παίρνει μιὰ έκφραση ανείπωτης θλίψης και συμπόνιας συγχρόνως.

Άκουστηκε κι ένας σπαρακτικός αναστεναγμός να ξεφεύγει από τὸ στήθος της, καθὼς ψιθύρισε: «Θεέ μου, πόσο εἶσαι...».

- Σταμάτα, σταμάτα σοῦ λέω,... τὴν διέκοψε μ' ἕνα βογκητό, σὰν ἀπὸ βαθιὰ πληγὴ, ἡ γυναίκα τοῦ 2060.

Προσπάθησε νὰ συνέλθει ἀπὸ τὸ πνίξιμο ποὺ ἔνιωθε στὸν λαιμὸ της καὶ τὴν ταχυπαλμία ποὺ συγκλόνιζε τὴν καρδιά της. Καί, μὲ ὕφος ὑποτιμητικό, βαριανασαίνοντας, οὐρλιαξε σχεδὸν πρὸς τὴν ἄλλη γυναίκα:

- Γιατί μὲ λυπᾶσαι;... Γιατί τὸ βλέπω πὼς μὲ λυπᾶσαι. Ἐγὼ τὰ ἔχω ὅλα, ἐσὺ δὲν ξέρεις τί λές. Τί μοῦ λείπει;... Γιατί νὰ μὴν εἶμαι εὐτυχισμένη; Ἐ;... Τί μοῦ λείπει;...

Ἡ ἐπισκέπτρια χαμήλωσε τὸ βουρκωμένο βλέμμα της καὶ γύρισε νὰ φύγει. Δὲν ἄντεχε νὰ βλέπει, ἐκεῖ μπροστά της, τόση ἐφιαλτικὴ μοναξιά καὶ τόση ἀπόγνωση στὸ βλέμμα τῆς ἄλλης...

- Στάσου, μὴ φεύγεις, εἶπε τώρα μὲ ραγισμένη φωνὴ ἡ γυναίκα τοῦ 2060. Σὲ παρακαλῶ, μείνε γιὰ λίγο ἀκόμα καὶ πές μου. Ξέρεις ἐσὺ κάποιον τρόπο νὰ βρῶ κι ἐγὼ λίγη ἀπὸ τὴν χαρὰ ποὺ ἔνοιωθες ἐσὺ τότε; Ἐχεις κάποια συμβουλὴ νὰ μοῦ δώσεις; Πές μου, σὲ παρακαλῶ. Μπορῶ, νομίζεις, νὰ κάνω κάτι;...

Ἡ γυναίκα τοῦ 1960 πλησίασε, τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά καὶ τῆς μίλησε μὲ γλυκεῖα φωνή:

- Νομίζω ὅτι μπορεῖς. Ἐνα εἶναι αὐτὸ ποὺ σοῦ λείπει... Ψάξε νὰ βρεῖς τὴν Ἀγάπη. Αὐτὴ ξέρει. Αὐτὴ θὰ σὲ μάθει πὼς νὰ βρῖσκεις ἀληθινὴ χαρὰ σ' αὐτὰ ποὺ δίνεις ἀπὸ τὴν καρδιά σου κι ὄχι σ' αὐτὰ ποὺ ἀγοράζεις μὲ χρήματα. Αὐτὴ θὰ σοῦ δείξει πὼς νὰ πάρεις τὸ βλέμμα σου ἀπὸ αὐτὸ τὸ κρύο γυαλὶ καὶ νὰ ψάξεις νὰ τὸ ἀκουμπήσεις σὲ δυὸ ζεστά, ἀγαπημένα ἀνθρώπινα μάτια. Ἐκεῖ μέσα,



εἶμαι σίγουρη ὅτι θὰ βρεῖς τὴν πιὸ μαγευτικὴ
κι ἀσύγκριτη ὁμορφιά. **Αὐτὴν**, πού σε κανέ-
να... «διάστημα» δὲν πρόκειται νὰ συναντή-
σεις... **Αὐτὴν** τὴν εὐλογημένη ὁμορφιά εἶναι
πού... τρέμει ἢ μοναξιά καὶ ἐξαφανίζεται
μπροστά της. **Αὐτὴ** ἡ ὁμορφιά εἶναι πού δί-
νει ἀξία καὶ νόημα στὴν κάθε μέρα πού ξεμερώνει. **Σ'** αὐτὸ
τὸ θαῦμα πού, ἔτσι ἀπλά, ἐμεῖς ὀνομάζουμε ζωὴ. **Εἶναι** δύ-
σκολο, τὸ καταλαβαίνω, ἀλλὰ προσπάθησε καὶ θὰ μὲ θυμη-
θεῖς... **Μπορεῖς**...



Χαμογέλασε γλυκά, ἔκανε στροφή, σκόρπισε πάλι πίσω
της ἐκεῖνο τὸ ἀνεπαίσθητο ἄρωμα, κι ἐξαφανίστηκε. **Ἡ γυ-
ναίκα τοῦ 2060**, πιὸ ἥρεμη τώρα, γύρισε ἀργὰ πρὸς τὸ μηχά-
νημα κι ἔδωσε ἐντολὴ νὰ κλείσει ὁ διακόπτης.



(*) Μερόπης Ν. Σπυροπούλου, «Γιατί ἡ γυναίκα;», ἐκδόσεις «Αρχοντα-
ρίκη», Ἀθήνα 2010, σελ. 247-254. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

